

New York Timesi bestseller

LAURA LYNNE JACKSON

ÜLITUNDLIK MEEDIUM, KES ON LAPSEST SAATI  
SAANUD TEATEID SURMAJÄRGSEST ELUST

SURMA

POLE -

MEIE VAHEL

ON VALGUS

TÕSILOOD SURMAJÄRGSEST ELUST  
ÕPPETUNNID ELAVATELE

Laura Lynne Jackson  
The Light Between Us  
2015

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub  
eranditult kirjastusele ERSEN.  
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine  
ilma valdaja loata on õigusvastane  
ja seadusega karistatav.

See raamat on mitteilukirjanduslik teos, mis põhineb autori elul, kogemustel ja mälestustel. Mõnel juhul on isikunimesid, kohanimedid, kuupäevi ja sündmuste järjekorda või üksikasju muudetud, et kaitsta inimeste eraelu. Autor kinnitab kirjastajatele, et välja arvatud sellised pisimuudatused, mis ei mõjuta teose sisulist täpsust, vastab raamatus kirjutatu tõele.

Kaane kujundanud Reet Helm  
Toimetanud Anneli Sihvart  
Korrektor Mari Mets

Copyright © 2015 by Laura Lynne Jackson LLC  
All rights reserved.  
© 2017 Kirjastus ERSEN

B10331117  
ISBN 978-9949-87-014-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Minu emale Linda Osvaldile, kes õpetas mind  
usaldama valgust iseendas ja austama meie kõigi vahel  
olevat valgust. Ema, kogu maailma ilu eest, mida ma  
kogen läbi iseenda, võlgnen ma tänu Sinule; Sinust sai  
see kõik alguse.*

*Pühendusega ka Garrettile, Ashleyle, Haydenile ja  
Julietile, kes täidavad minu elu valguse, rõõmu ja  
tähtsusega. Teie olete minu jaoks kõik.*

*Ja kõigile teile, kes te seda loete, täitkem üksteise päevi  
igavesti valgusega!*

On vaid kaks viisi oma elu elada.

Esiteks – elada nii, nagu imesid ei oleks olemas.

Teiseks – elada nii, nagu oleksid imed igal pool.

# SISUKORD

*Sissejuhatus*

*xi*

## ESIMENE OSA

1. Papa	3
2. Tüdruk toidupoes	10
3. Austraalia	15
4. Armumine	23
5. John Moncello	32
6. Litany Burns	39
7. Esseisev teekond	47
8. Oxford	52
9. Sedona	56
10. Häire	61

## TEINE OSA

11. Avatuks jäämine	71
12. Uustulnuk	76
13. Ekraan	83
14. Armastada ja andestada	88
15. See, mis kuulub sulle	93
16. Igavene perekond	103
17. On asju maal ja taevas...	113
18. Politseiniku vormimüts	119
19. Viimane laps	127

20. Lõksu jäänud mesilane	133
21. Kaks meteoriiti	141
22. Windbridge	150

### KOLMAS OSA

23. Canarsie kai	163
24. Mõistatuse lahendamine	171
25. Koolidirektor	178
26. Niite puudutades	186
27. Fööniks	196
28. Bonsai	205
29. QEEG test	216
30. Põimumine	224
31. Bassein	232
32. Inglise tee	237
33. Valgus lõpus	243
<i>Tänuõnad</i>	253

## SISSEJUHATUS

MA SÕITSIN MÖÖDA JERICHO kiirteed lääne suunas, kui hakkasid saabuma sõnumid.

Keerasin oma Honda Piloti rooli järsult paremale ja tõmbasin Staplesi parklasse seisma. Pidurdasin järsult ja jäin pidama poolest saati üle parkimisjoonte.

Ma ei olnud sõnumiteks valmis. Just äsja olin rahulikuks jääda püüdes sügavalt sisse-välja hinganud, sest ma närveerisin nii väga. Olin lausa surmahirmul. Peagi pidin jõudma kannatavate inimeste sekka. Minu ülesanne sel õhtul oleks olnud nende kannatusi leevendada. Aga ma kartsin, et teen need hoopis hullemaks.

Mul oli seljas lihtne musta värvi pluus ja jalas mustad püksid. Ma ei tahtnud, et kellegi tähelepanu keskenduks minu pluusi muustrile või lillelisele kleidile. Ma ei olnud lõunat söönud, sest ei suutnud süüa. Minu mees Garrett ei olnud veel töölt koju jõudnud, nii et palusin emal mehe tulekuni meie kaht väikest last hoida. Olin hiljaks jäämas ja püüdsin kaotatud aega maanteel tasa teha, kuid liiklus oli aeglane.

Ja siis hakkasid nad järsku minu juurde tulema.

Lapsed.

Nad ilmusid kõik korraga, üheskoos. See oli hämmastav. Nagu oleksin olnud üksi toas, kui järsku avaneb uks ja sisse astub kümmeviisteist inimest. Neid ei pruugi olla näha või kuulda, kuid tead ikkagi, et nad on seal – sa *tunned* nende kohalolu. Tead, et ei ole enam

üksi. Nii ma oma Honda Pilotis istudes tundsingi – ma teadsin, et ma ei ole üksi.

Siis tulid sõnad ja nimed, lood ja palved, kirjeldused ja pildid ja kõik muu, mida nad jagada soovisid, nii palju, et ma pidin neid tagasi hoidma.

„Oodake natuke, oodake natuke,” ütlesin valju häälega, otsides käekotist oma väikest punast märkmikku ja pastakat. Hakkasin kirjutama nii kiiresti, kui suutsin, kuid ma ei jaksanud kõiki sõnumeid nii ruttu kirja panna. Need lihtsalt voolasid välja.

„Ütle neile, et ma olen ikka veel siin,” ütles üks.

„Ütle neile, et ma osalen ikka veel nende elus,” kõneles teine.

„Ütle, et ma armastan neid ja näen kõike, mis toimub.”

„Palun ärge nutke minu pärast. Minuga on kõik hästi.”

„Ma ei ole surnud. Ma olen teie laps edasi.”

„Ärge mõtelge, et mind ei ole enam. Ma ei ole kuhugi kadunud.”

„Palun, ütle neile, et ma ei ole kuhugi kadunud!”

Istusin Staplesi ees oma halvasti pargitud autos ja muudkui kirjutasin – naine, keda ümbritsesid lapsed, keda keegi teine ei näinud.

Mõne minuti pärast toppisin oma märkmed lõpuks käekotti, pöörasin teele tagasi ja sõitsin nii kiiresti kui võimalik edasi Huntington Hiltoni hotelli Broad Hollow Roadil. Jooksin läbi hotelli fuajee ja leidsin üles konverentsikeskuse, kus toimus üritus. Ukse ees olev silt vaid vihjas sellele, mis pidi sel õhtul toimuma hakkama. Sellel seisis: „Kuidas kuulata, kui teie lapsed räägivad”.

Konverentsikeskuse saal oli üsna tavaline – pruunid kardinad, laevalgustid, paksud vaibad ja klapptoolid. Saali keskel oli suur ristkülikukujuline laud, mille ümber istusid pulksirgelt üheksateist inimest. Kui ma sisse astusin, pöörasid kõik minu poole ja jäid täiesti vait. Nende näod olid kurvad ja ära vaevatud. Tundus, et möödus terve minut, enne kui keegi isegi hingas.

Need olid lapsevanemad.

Õhtujuhid Phran ja Bob Ginsberg tulid minu poole ja pinges langetasid. Nad embasid mind tervituseks ja pakkusid mulle tooli. Täna



ja vastasin eitavalt – ma ei oleks suutnud istuda, olin nii närvis. Bob seisis teiste ette ja kõhatas kurgu puhtaks.

„See on Laura Lynne Jackson,” ütles ta vaikse häälega. „Ta on sertifitseeritud meedium sihtasutusest Forever Family ja ta tuli täna siia selleks, et õpetada meid oma lastega rääkima.”

Bob astus kõrvale ja andis sõnajärje mulle üle. Hingasin sügavalt sisse ja vaatasin kiiruga kritseldatud märkmeid oma peos. Vanemad silmitsesid mind ja ootasid. Ma ei teadnud, mida öelda ja kuidas alustada. Möödus veel üks hirmpikk hetk, ruumi laskus jälle paks, raske vaikus.

Keegi ei aimanud, mis hakkab edasi saama, eriti mitte mina ise.

Lõpuks tõstsin ma lihtsalt pilgu ja hakkasin rääkima.

„Teie lapsed on siin,” pahvasin ma, „ja nad tahavad teile midagi edasi öelda.”



Minu nimi on Laura Lynne Jackson ning ma olen abikaasa, ema ja gümnaasiumi inglise keele õpetaja.

Lisaks olen ma selgeltnägija ja meedium.

Ilmselt ei vasta ma inimeste ettekujutusele selgeltnägijatest ja meediumidest. Ma ei ennusta teelehtede pealt ega tarokaartidega, ma ei tööta poeukse peal. Ma ei ennusta tulevikku ja mul ei ole kristallkuuli (tegelikult on mul tilluke dekoratiivne kristallkuul küll olemas, aga ainult sellepärast, et ma ei suutnud vastu panna kiusatusesele ja ostsin selle). Ma olen lihtsalt inimene, kellel on võime, mis keskendub rohkem minu enda sees kui väljaspool mind toimuvale.

Ma olen selgeltnägija, see tähendab, et mul on võime koguda inimeste kohta infot teiste oskustega kui minu viis meelt. Ma olen ka selgeltkuulja – ma tajun helisid muul moel kui kõrvade abil – ja selgettundja, mis lubab mul tajuda asju muud moodi kui inimlike võimete abil.

Näiteks võin ma restoranilauas istudes selgelt tajuda siin enne mind istunud inimeste energiat, justkui oleksid nad jätnud endast

maha kümneid turritavaid energeetilisi sõrmejälgi. Kui ma tajun seda energiat ebameeldivana, ütlen ma ettekandjale, et soovin istuda mujale, või kui tegu on ainsa vaba lauaga, ütlen, et pean lahkuma. Mu abikaasa ja lapsed ei ole selle üle tingimata õnnelikud. Ettekandja muidugi ka mitte.

Lisaks oma selgeltnägemise võimetele olen ma ka meedium, mis tähendab, et ma suudan suhelda inimestega, kes on siit maailmast lahkunud.

Kui soovite kõigepealt teada, kuidas ma niisuguseks sain, siis minu esimene vastus oleks, et ma ei tea. Ma olen terve elu püüdnud sellest aru saada.

Püüdes leida vastuseid, olen läbinud põhjaliku testimise – kõigepealt sihtasutuse Forever Family juures, mis on leinavaid inimesi abistav teaduspõhine mittetulundusühing, seejärel Arizona osariigis asuva Windbridge'i inimpotentsiaali rakendusuringute instituudi juures. Windbridge'is läbisin ma teadlaste poolt läbi viidud kaheksa-etapilise, viiekordselt pimendatud sõeluuringu, mille tulemusena sain üheks vähestest sertifitseeritud uuringumeediumidest.

Oma viimase ülikooliaasta veetsin välismaal, Oxfordis Shakespeare'i õppides, olles otsustanud pühendada end teadustööle. Pärast lõpetamist kaalusin juristikarjääri ja sain sisse kahte parimasse õigusinstituuti, kuid otsustasin siiski järgida oma õpetamiskirge. Pikka aega mõtlesin iseendast ennekõike kui õpetajast. Minu akadeemilises elus ei olnud kohta aura lugemisele ja vaimudemaaailmaga suhtlemisele.

Nii elasin ma pea kahekümne aasta jooksul salaja topeltelu.

Päeval õpetasin teismelistele „Macbethi” ja „Vihakobaraid”, öösiti aga, kui mu mees hoidis allkorrusel lapsi, pidasin teisel korrusel magamistoas privaateid telefonivestlusi kuulsuste ja sportlaste, astronautide ja poliitikute, firmajuhtide ja igasuguste muude inimestega, lastes neil piiluda üle inimkogemuse poolt aktsepteeritavate piiride.

Kuid selle topeltelu käigus avastasin ma midagi tähelepanuväärset – ma mõistsin, et ma ei olegi nii väga eriline. Kuigi minu võimed tekitasid tunde, et ma ei ole samasugune nagu teised, et ma ei ole

päris normaalne, hakkasin mõistma, et sellisel moel andekas olemine ei olegi iseenesest kingitus mulle.

See kaunis kingitus, mis mulle oli antud – teadlikkus sellest, et me kõik oleme omavahel ühendatud tugevate valguse ja armastuse sidemetega nii siin- kui sealpoolsuses –, on kingitus, mis kuulub meile kõigile.



See raamat on teekond pimedusest valgusse nagu minu elugi. See jutustab loo minu rännakust tõelise kutsumuse mõistmise ja selleni, kuidas me kõik oleme seotud maailmaga meie ümber. Kõige enam loodan ma, et leiate minu teekonna kohta lugedes midagi, mis peegeldub ka teie elus.

Kui see on nii, võib juhtuda, et jõuate samale arusaamisele, nagu jõudsin mina – et need tugevad seosed, mis ühendavad meid armastate inimestega siin ja teispoolsuses, võivad mõõtmatult tugevdada meie praegust elu ja armastust, kui me vaid avame neile oma südame ja mee.

Kuid isegi pärast seda, kui ma jõudsin sellisele arusaamisele, ei tulnud mulle pähegi jagada seda terve maailmaga. Mul ei olnud kavaski kirjutada raamatut. Siis ühel päeval, kui olin oma koolis koridori korrapidaja, kogesin järsku tohutut infotulva ja sõnumit universumilt. Tundsin, nagu oleks välk mind tabanud ja toonud hetkega kaasa selguse. Ja see sõnum oli väga lihtne.

*Sa pead oma lugu jagama.*

Sel ei olnud vähimatki pistmist minuga, peamine oli sõnum ise. Elu õppetunnid, mis tulid koos ennustustega, mida ma edasi andsin, ei pidanud jääma saladuseks. Need oli vaja saata laia maailma.

Ma ei pea seda raamatut memuaarideks, vaid näen oma lugu kui võimalust jagada aastate jooksul edasi antud võimsamaid ja sügavamaid ennustusi. Selliseid ennustusi, mis viisid inimesed kontakti nende lähedastega teispoolsuses ja aitasid selle käigus tervendada vanu haavu, saada üle minevikust, uuesti mõtestada oma elu ning